

Rybařina je radost

Blíží se konec roku, zapár dní nám skončí rybářská sezona. Byly roky úspěšné, i méně úspěšné, ale tento byl nejhorší za posledních asi padesát let. O nás rybářích říkají, že jsme tiší blázni. Kdoví, kdo si to vymyslel. Jistě nějaký - ani nemusel být tichý. Ale dívejme se na to jinak.

Chytání ryb je velice krásná věc. Je to zábava, je to víc než koníček, je to kůň. Větší než ten Trojský. I když se nic nechytne. Stačí jen chytat. Po návratu od vody se vás ptají - jak to šlo? Nic. Zase nic, nebraly. Tázající má radost. I radost může být zlá, ač se to na první pohled nezdá. Když chytíte, mají závist. Ta je také zlá. Tak už to na světě chodí. Jeden můj přítel říkává, že na světě je krásně, i když v něm žijí svině. Ale já vím že nejsou všichni zlí. Někteří nad vaším úlovkem řeknou jen "konečně!" Je to strohé, ale v jejich strohosti cítíte, že vám to přejí. I to je radost.

S úlovkem pak zazvoníte u sousedů a podáte paní domu igelitovou tašku s rybou. Paní zvedne obočí, vykulí oči, někdy i sepne ruce a zvolá: "Jéje, to je krása." Ve slovech díky a radosti máte i vy radost z toho, že ona má radost. Je to radost přímo hřejivá. Radost z radosti. Bude vás hřát i příští ráno, kdy je u vody chladno, sychravo, mlha se válí nad hladinou a snaží se vlést do těla všemi skulinami.

Vy však sedíte, čekáte že vám ryby budou dělat radost pro radost vaši i radost obdarovaných. Takový je to koníček. Děláním radosti. Těch dobrých, kteří vám přáli, i těch nepřejících, když se vracíte bez úlovku.